

Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΟΤΗΣ ΝΟΥΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

Σκηνή 5^η: Το νόμιμο Σύμπαν και ο παράνομος Άνθρωπος

Μια **ανοικτή πληγή**, υιε μου, είναι τούτη η γη.
Μια ματωμένη ανοικτή πληγή στο απέραντο σώμα του Σύμπαντος.
Είναι μια ανοικτή πληγή, υιε μου,
γιατί ο άνθρωπος δεν γεύεται πια την τροφή του Νόμου,
δεν ισορροπεί ο νους του με την ουσία των αρετών και
αδυνατεί, υιε μου, να προσφέρει αφού αρνείται να πάρει.
Έτσι, υιε μου, αφού ο άνθρωπος δεν δέχεται την ίαση
από το βάλαμο του Συμπαντικού Νόμου,
η πληγή αιμορραγεί.
Φρόνιμο είναι, υιε μου, ο άνθρωπος,
να ανοίγει τα μάτια του στο φως του Ήλιου,
να κρατά καλά μέσα του την προσφορά της άνοιξης,
πλούσια κόρη αυτής της δοτικής γης,
να στρέφει τα μάτια του στο στερέωμα και
να κοιτάζει, υιε μου, τα φωτεινά του στολίδια και το λαμπερό του πετράδι.
Και όλα τούτα, υιε μου,
να γίνουν η τροφή που θα ισορροπήσει το νου του,
να ελευθερωθεί η φωτεινή του ψυχή,
να τροφοδοτήσει με την ενέργειά της το σώμα,
να γίνει εύρωστο και άτρωτο
για να πάψει, υιε μου, η πληγή να αιμορραγεί.
Τότε όλο το σύμπαν, υιε μου, θα χαμογελά
και ο Νόμος θα χαίρεται.

